

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-236/18-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i Mirjane Čačić, članica vijeća, te sudske savjetnice Žanet Vidović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja R. M. iz Đ., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 18. rujna 2018.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/18-01/326, urbroj: 401-01/06-18-2 od 10. svibnja 2018.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbija se žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja bolnice K. T., broj: 05-10/4-2018 od 20. ožujka 2018., kojom se odbija njegov zahtjev za pristup informacijama podnesen 2. ožujka 2018., a kojim je zatražen pristup informacijama odnosno preslike dokumenata i/ili ispise e.pošte i druge elektroničke ispise na način naveden u tom zahtjevu.

Tužitelj u tužbi protiv osporenog rješenja navodi kako je isto nezakonito jer je njime onemogućen u dobivanju traženih preslika određenih dokumenata, odnosno oduzima mu se ustavom i zakonom zajamčeno pravo na pristup informacijama. Naime, svi podaci (informacije) zatraženi su tužiteljevim zahtjevom za pristup informacijama od 2. ožujka 2018., pa ne postoji nikakva zlouporaba Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj: 25/13. i 85/15. - dalje u tekstu: ZPPI), odnosno nikakva funkcionalna povezanost između ljudi koje tuženik navodi u obrazloženju svog rješenja, ni opterećivanje tijela javne vlasti, a niti se ovdje radi o tzv. „pecanju informacija“ kako se to navodi u rješenju tuženika. Stoga tužitelj predlaže ovom Sudu da poništi osporeno rješenje, kao nezakonito, te izda novo, odnosno da mu omogući Ustavom Republike Hrvatske i ZPPI-em zajamčeno pravo na pristup traženim informacijama u zakonom propisanom obliku, a sve sukladno njegovom zahtjevu od 2. ožujka 2018. Ujedno dostavlja izrijekom navedene dokaze s tim u vezi te predlaže da u slučaju potrebe ovaj Sud zakaže raspravu.

Tuženik, u opširnom odgovoru na tužbu, ostaje kod razloga danih u obrazloženju osporenog rješenja, smatrajući tužbene navode neosnovanim. Detaljno opisujući institut zlouporabe prava na pristup informacijama, kojeg stavlja u odnos prema međunarodnom i domaćem pravu, tuženik zaključuje kako su u žalbenom postupku razmotreni zahtjevi koje je tužitelj podnosio

prvostupanjskom tijelu, jer je za utvrđivanje zlouporabe prava na pristup informacijama bilo potrebno razmotriti ne samo svaki konkretan zahtjev, nego i to da li tužitelj putem više povezanih zahtjeva očito zloupotrebljava pravo na pristup informacijama, sve u cilju utvrđenja postojanja njegove namjere za ostvarivanje zlouporabe prava na pristup informacijama kako je to propisano člankom 23. stavkom 5. točkom 5. ZPPI-a, temeljem kojeg je odlučeno u ovoj stvari. Pri tomu tuženik ukazuje i na presude ovog Suda, poslovni broj UsII-255/17 od 22. studenog 2017. i poslovni broj UsII-172/18-5 od 7. lipnja 2018., a kojima su pravomoćno odbijeni tužbeni zahtjevi s tužiteljem povezane korisnice B. L., čime je potvrđena zakonitost rješenja tuženika donesenih u postupku u kojem je utvrđena povezanost istih korisnika kao u predmetnom slučaju. S obzirom na navedeno, u žalbenom postupku je utvrđeno da tužitelj zloupotrebljava pravo na pristup informacijama te da njegovo korištenje instituta prava na pristup informacijama kolidira s javnim interesom zbog kojega navedeni institut postoji, ali ujedno predstavlja i obezvrjeđivanje njegova cilja i svrhe, radi čega bi svako daljnje omogućavanje tužitelju da zloupotrebljava odredbe ZPPI-a imalo za posljedicu neopravdano opterećivanje rada i funkcioniranja tijela javne vlasti, a što predstavlja zapreku učinkovitom radu tijela te kolidira s načelima pravičnosti i pravne sigurnosti. Stoga tuženik predlaže ovom Sudu tužbu tužitelja odbiti i potvrditi osporeno rješenje.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.), odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju, koji se na isti očitovao podneskom od 20. kolovoza 2018., kojim u cijelosti ostaje kod svog tužbenog zahtjeva, ponavljajući da osporeno rješenje nije na zakonu utemeljeno, te predlaže ovom Sudu uvažiti tužbu i zakazati raspravu.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da time što je odbio žalbu, tuženik nije povrijedio zakon na štetu tužitelja, pri čemu je za svoju odluku dao valjane, iscrpno i argumentirano obrazložene razloge, utemeljene na podacima sveza spisa i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava.

Naime, odredbom članka 23. stavka 5. točke 5. ZPPI-a propisano je da će tijelo javne vlasti rješenjem odbiti zahtjev ako jedan ili više međusobno povezanih podnositelja putem jednog ili više funkcionalno povezanih zahtjeva očito zloupotrebljava pravo na pristup informacijama, a osobito kada zbog učestalih zahtjeva za dostavu istih ili istovrsnih informacija ili zahtjeva kojima se traži velik broj informacija dolazi do opterećivanja rada i redovitog funkcioniranja tijela javne vlasti.

Razmatrajući sadržaj tužiteljevog zahtjeva za pristup informacijama, kao i podatke sveza spisa pribavljene u postupku povodom tog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da se osporeno rješenje ne može ocijeniti nezakonitim iz razloga na koje tužitelj upire u tužbi. To stoga jer je tuženik svoju odluku utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene, nakon čega je, pravilnom primjenom citirane odredbe članka 23. stavka 5. točke 5. ZPPI-a, osnovano zaključio kako ukupnost zahtjeva i količina traženih informacija predstavljaju informacije koje opterećuju rad tijela javne vlasti, a da pri tomu nije utvrđen osobit javni interes za njihovom objavom, s obzirom da proizlaze iz interesa uskog kruga ljudi, u konkretnom slučaju tužitelja te s njim povezanih korisnika U. P. p. K.-z. županije, M. M.₁, M. M.₂, M. C. i B. L.

Pri tomu je tuženik dao detaljnu i jasnu analizu razloga kojima se rukovodio zaključujući da tužiteljevo korištenje instituta prava na pristup informacijama kolidira s javnim interesom zbog kojega navedeni institut postoji, te da ima za posljedicu neopravdano opterećivanje rada i funkcioniranja tijela javne vlasti, a koje razloge u cijelosti prihvaća i ovaj Sud. Kod toga se napominje da je osnovanost stajališta tuženika izraženih u primjeni citirane zakonske odredbe, ovaj Sud potvrdio već u više svojih presuda (primjerice presuda, poslovni broj: UsII-91/18-5 od 12. travnja 2018., broj: UsII-125/18-6 od 7. lipnja 2018. i broj: UsII-178/18-5 od 7. lipnja 2018.), a koje su dostavljene i tužitelju.

Kako je, dakle, osporeno rješenje doneseno u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge, obrazložene u smislu članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj: 47/09.), a s obzirom da tužitelj i u tužbi ponavlja prigovore navedene u žalbi protiv prvostupanjskog rješenja, to ovaj Sud nije našao osnove osporeno rješenje ocijeniti nezakonitim. Ovo osobito imajući u vidu da tužitelj pravilnost osporenog rješenja pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je rješenje tuženika utemeljeno, ali ih drukčije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, što nije od utjecaja na drukčije rješenje ove stvari.

Iz navedenih razloga Sud nije ocijenio potrebnim održati raspravu u predmetnom upravnom sporu. Naime, Sud je tijekom ovog spora tužitelju dostavio odgovor na tužbu koji je dao tuženik, čime mu je omogućio očitovanje na navode tuženika, nakon čega je, razmatrajući sve podneske zaprimljene od stranaka tijekom predmetnog upravnog spora, zaključio kako tužitelj svojim tužbenim navodima osporava samo primjenu prava, zbog čega je, u smislu ovlaštenja iz članka 36. točke 4. Zakona o upravnim sporovima, predmetni spor riješio bez rasprave.

Slijedom izloženog, a s obzirom da Sud nije našao osnove osporeno rješenje, uz obrazloženje kakvo je njime dano, ocijeniti nezakonitim, to je valjalo, temeljem odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan.

U Zagrebu 18. rujna 2018.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.